

Załącznik

Deklaracja:

W odniesieniu do artykułu 20 ustęp 2 konwencji: Rzeczpospolita Polska uznaje *ipso facto* obligatoryjne poddawanie się arbitrażowi według procedury i na warunkach określonych w aneksie VI do konwencji.

89

OŚWIADCZENIE RZĄDOWE

z dnia 30 czerwca 1994 r.

w sprawie ratyfikacji przez Rzeczpospolitą Polską Konwencji bazylejskiej o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych, sporządzonej w Bazylei dnia 22 marca 1989 r.

Podaje się niniejszym do wiadomości, że zgodnie z artykułem 22 ust. 1 Konwencji bazylejskiej o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych, sporządzonej w Bazylei dnia 22 marca 1989 r., został złożony dnia 20 marca 1992 r. Sekretarzowi Generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, jako depozytariuszowi powyższej konwencji, dokument ratyfikacyjny Rzeczypospolitej Polskiej do wymienionej konwencji.

Zgodnie z artykułem 25 ust. 2 konwencji weszła ona w życie w stosunku do Rzeczypospolitej Polskiej dnia 18 czerwca 1992 r.

Jednocześnie podaje się do wiadomości, co następuje:

1. Zgodnie z art. 25 ust. 1 wymienionej konwencji weszła ona w życie dnia 5 maja 1992 r.

Następujące państwa stały się jej stronami, składając dokumenty ratyfikacyjne, przystąpienia, przyjęcia lub zatwierdzenia w niżej podanych datach:

1. Antigua i Barbuda	5 kwietnia 1993 r.
2. Arabia Saudyjska	7 marca 1990 r.
3. Argentyna	27 czerwca 1991 r.
4. Australia	5 lutego 1992 r.
5. Austria	12 stycznia 1993 r.
6. Bahamy	12 sierpnia 1992 r.
7. Bahrajn	15 października 1992 r.
8. Bangladesz	1 kwietnia 1993 r.
9. Belgia	1 listopada 1993 r.
10. Brazylia	1 października 1992 r.
11. Chile	11 sierpnia 1992 r.
12. Chiny	17 grudnia 1991 r.
13. Cypr	17 września 1992 r.
14. Czechy	24 lipca 1991 r. (dokument sukcesyjny złożono 30 września 1993 r.)
15. Dania	6 lutego 1994 r.
16. Ekwador	23 lutego 1993 r.
17. Egipt	8 stycznia 1993 r.
18. Estonia	21 lipca 1992 r.
19. Finlandia	19 listopada 1991 r.
20. Filipiny	21 września 1993 r.
21. Francja	7 stycznia 1991 r.
22. Hiszpania	7 lutego 1994 r.
23. Holandia	16 kwietnia 1993 r.
24. Indie	24 czerwca 1992 r.
25. Indonezja	20 września 1993 r.
26. Iran	5 stycznia 1993 r.
27. Irlandia	7 lutego 1994 r.
28. Japonia	17 września 1993 r.
29. Jordania	22 czerwca 1989 r.
30. Kanada	28 sierpnia 1992 r.
31. Korea Południowa	28 lutego 1994 r.
32. Kuwejt	11 października 1993 r.
33. Liechtenstein	27 stycznia 1992 r.
34. Luksemburg	7 lutego 1994 r.
35. Łotwa	14 kwietnia 1992 r.
36. Malawi	21 kwietnia 1994 r.
37. Malediwy	28 kwietnia 1992 r.

38. Malezja	8 października 1993 r.
39. Mauritius	24 listopada 1992 r.
40. Meksyk	22 lutego 1991 r.
41. Monako	31 sierpnia 1992 r.
42. Nigeria	13 marca 1991 r.
43. Norwegia	2 lipca 1990 r.
44. Panama	22 lutego 1991 r.
45. Peru	23 listopada 1993 r.
46. Polska	20 marca 1992 r.
47. Portugalia	26 stycznia 1994 r.
48. Republika Południowej Afryki	5 maja 1994 r.
49. Rumunia	27 lutego 1991 r.
50. Salwador	13 grudnia 1991 r.
51. Saint Lucia	9 grudnia 1993 r.
52. Senegal	10 listopada 1992 r.
53. Seszele	11 maja 1993 r.
54. Słowacja	24 lipca 1991 r. (dokument sukcesyjny złożono 28 maja 1993 r.)
55. Słowenia	7 października 1993 r.
56. Sri Lanka	28 sierpnia 1992 r.
57. Syria	22 stycznia 1992 r.
58. Szwajcaria	31 stycznia 1990 r.
59. Szwecja	2 sierpnia 1991 r.
60. Tanzania	7 kwietnia 1993 r.
61. Trynidad i Tobago	18 lutego 1994 r.
62. Urugwaj	22 października 1991 r.
63. Węgry	21 maja 1990 r.
64. Włochy	7 lutego 1994 r.
65. Zjednoczone Emiraty Arabskie	17 listopada 1992 r.
66. Zjednoczone Królestwo Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej	7 lutego 1994 r.

Ponadto do konwencji przystąpiła Wspólnota Europejska, składając w dniu 7 lutego 1994 r. dokument zatwierdzenia.

2. Oświadczenia i zastrzeżenia złożone podczas podpisywania i składania dokumentów ratyfikacyjnych, przystąpienia, przyjęcia lub zatwierdzenia oraz w terminach późniejszych:

CHILE

Rząd Chile uważa, że postanowienia konwencji są w pełni zgodne z zasadami stanowiącymi podstawę zbioru zaleceń przyjętych przez Chile w ramach konsultacji zgodnie z art. IX Traktatu antarktycznego. Przyczyniają się one również do utrwalenia i rozszerzenia porządku prawnego, ustanowionego przez Chile za pomocą różnych mechanizmów międzynarodowych dotyczących kontroli przemieszczania transgranicznego odpadów niebezpiecznych i ich usuwania, którego zasięg pokrywa się z terytorium lądowym Republiki Chile oraz z obszarem jej jurysdykcji na południe od 60° szerokości geograficznej południowej, zgodnie z przepisami art. 4 ust. 6 niniejszej konwencji.

DANIA

Podpisanie przez Danię światowej Konwencji o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych nie dotyczy Grenlandii i Wysp Owczych.

EKWADOR

Przepisy zawarte w podpisanej konwencji nie powinny w żadnym przypadku być interpretowane w sposób niezgodny z normami prawa wewnętrznego Państwa Ekwadorskiego ani też szkodzić suwerenności narodowej.

HISZPANIA

W związku z art. 26 ust. 2 konwencji Rząd Hiszpanii oświadcza, że kwalifikacja karna nielegalnego przewozu odpadów niebezpiecznych oraz innych odpadów, uznana za obowiązującą państwa-strony zgodnie z art. 4 ust. 3, określana będzie na podstawie ogólnych norm obowiązującego systemu prawa karnego.

INDONEZJA

Z uwagi na potrzebę przystosowania istniejącego prawa wewnętrznego, przepisy art. 3 ust. 1 niniejszej konwencji stosowane będą przez Indonezję jedynie po ustanowieniu i wejściu w życie nowych zmienionych przepisów.

KOLUMBIA

Według Kolumbii niniejsza konwencja w żadnym przypadku nie powinna ograniczać, lecz raczej umacniać, stosowanie reguł prawnych i politycznych, które — zgodnie ze stanowiskiem delegacji kolumbijskiej wyrażonym w dniu 21 marca 1989 r. na Konferencji Bazylejskiej — legły u podstaw działań podejmowanych przez Państwo Kolumbijskie w sprawach, których dotyczy konwencja, czyli *inter alia* konwencja nie może w żadnym przypadku być interpretowana ani stosowana w sposób niezgodny z kompetencjami Państwa Kolumbijskiego w zakresie przepisów i innych norm prawa wewnętrznego, dotyczących spraw gleby (w tym podglebia), przestrzeni powietrznej, morza terytorialnego, podmorskiego szelfu kontynentalnego i wyłącznej morskiej strefy ekonomicznej, zgodnie z prawem międzynarodowym.

LIBAN

Liban oświadcza, że zdecydowanie nie wyraża zgody na zakopywanie odpadów toksycznych oraz wszystkich innych na obszarze podlegającym jego jurysdykcji, o ile znalazły się tam nielegalnie. W tym celu w roku 1988 Liban wprowadził całkowity zakaz wwozu takich odpadów, co znalazło wyraz w ustawie nr 64/88 z 12 sierpnia 1988 r. W podobnych sytuacjach Liban będzie dążyć do współpracy z zainteresowanymi państwami, a także innymi państwami-stronami, zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy.

MEKSYK

Meksyk podpisuje *ad referendum* Konwencję bazylejską o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebezpiecznych, gdyż odpowiednio zabezpiecza ona jego prawa jako państwa nadmorskiego w odniesieniu do obszarów podległych jego jurysdykcji wewnętrznej, w tym na morzu terytorialnym, w wyłącznej strefie ekonomicznej i na szelfie kontynentalnym, a także — w razie potrzeby — w strefie powietrznej, jak również umożliwia sprawowanie przez Meksyk na tych obszarach władzy legislacyjnej i administracyjnej, związanej z ochroną i utrzymaniem środowiska naturalnego, zgodnie z prawem międzynarodowym, w tym zwłaszcza prawem morza.

Meksyk uważa, że konwencja ta przyczyniła się do znacznej poprawy ochrony środowiska, poprzez prawne uregulowanie przemieszczania transgranicznego niebezpiecznych odpadów. Ustalono w niej zakres ogólnych zobowiązań państw-stron, głównie w celu zredukowania do minimum tworzenia i ruchu transgranicznego niebezpiecznych odpadów oraz zagwarantowania ich zagospodarowania w sposób racjonalny dla środowiska, promocji związanej z tym współpracy międzynarodowej, ustanowienia koordynacji oraz mechanizmów współpracy, a także wdrażania sposobów pokojowego regulowania sporów.

Meksyk ma również nadzieję, że istotnym uzupełnieniem konwencji, mającej charakter normatywny, byłoby przyjęcie w jak najkrótszym czasie protokołu, który sprecyzowałby — zgodnie z przepisami i postanowieniami prawa międzynarodowego — odpowiednie procedury dotyczące odpowiedzialności i rekompensat za straty wynikające z ruchu transgranicznego oraz zagospodarowania niebezpiecznych odpadów.

NIEMCY

(Niemiecka Republika Demokratyczna podpisała konwencję w dniu 19 marca 1990 r.)

Rząd Republiki Federalnej Niemiec rozumie postanowienia art. 4 ust. 12 niniejszej konwencji w ten sposób, że w żadnym przypadku nie powinny one naruszać wykonywania praw i wolności żegludowej, ustanowionych zgodnie z prawem międzynarodowym. W związku z tym Rząd Republiki Federalnej Niemiec uważa, że konwencja nie rodzi obowiązku zgłaszania lub uzyskiwania zezwolenia jakiegokolwiek państwa na transport niebezpiecznych odpadów statkiem płynącym pod banderą państwa-strony, które korzysta ze swego prawa do swobodnego przepływu przez morze terytorialne lub z wolności żegludgi, znajdując się w swojej wyłącznej strefie ekonomicznej, zgodnie z prawem międzynarodowym.

NORWEGIA

Norwegia akceptuje obowiązujące sposoby regulowania sporów, wyszczególnione w art. 20 ust. 3 (a) i (b) konwencji, poprzez:

- (a) przedkładanie sporów Międzynarodowemu Trybunałowi Sprawiedliwości i/lub
- (b) poddawanie się arbitrażowi na warunkach określonych w aneksie VI.

POLSKA

W związku z art. 20 ust. 2 konwencji Rzeczpospolita Polska oświadcza, iż uznaje poddanie się arbitrażowi — zgodnie z procedurą i na warunkach określonych w załączniku VI konwencji — za obowiązujące *ipso facto*.

RUMUNIA

Zgodnie z art. 26 ust. 2 konwencji Rumunia oświadcza, że wwóz i usuwanie na terytorium tego kraju odpadów niebezpiecznych oraz wszelkich innych może następować jedynie po uzyskaniu uprzedniej zgody kompetentnych władz rumuńskich.

URUGWAJ

Urugwaj podpisuje *ad referendum* Konwencję o kontroli transgranicznego przemieszczania i usuwania odpadów niebez-

piecznych, gdyż właściwie zabezpiecza ona jego prawa jako państwa nadbrzeżnego na terytoriach podlegających jego wewnętrznej jurysdykcji, w tym na morzu terytorialnym, w wyłącznej strefie ekonomicznej i na szelfie kontynentalnym oraz — w razie potrzeby — w odnośnej strefie powietrznej, jak również umożliwia sprawowanie na tych terenach władzy wykonawczej i administracyjnej, związanej z ochroną i utrzymaniem środowiska naturalnego, zgodnie z prawem międzynarodowym, a zwłaszcza prawem morskim.

WENEZUELA

Wenezuela uważa, że niniejsza konwencja właściwie chroni jej suwerenne prawa jako państwa nadbrzeżnego wobec terytoriów podległych jej jurysdykcji wewnętrznej, w tym wobec morza terytorialnego, wyłącznej strefy ekonomicznej i szelfu kontynentalnego, a także — w razie potrzeby — strefy powietrznej kraju. Konwencja ta gwarantuje również sprawowanie na tych terytoriach władzy ustawodawczej i sądownictwa administracyjnego, związanych z ochroną i zachowaniem środowiska naturalnego i zasobów naturalnych, zgodnie z prawem międzynarodowym, w tym zwłaszcza prawem morskim.

WŁOCHY

Rząd Włoski oświadcza, że opowiada się za ustanowieniem globalnego systemu kontroli nieszkodliwego dla środowiska kierowania przemieszczaniem transgranicznym odpadów niebezpiecznych.

Wyrażając swe zastrzeżenia w związku z oświadczeniami złożonymi podczas podpisywania konwencji przez Rządy Ekwadoru, Kolumbii, Meksyku, Urugwaju i Wenezueli, jak również co do podobnych w treści oświadczeń, które mogą być składane w przyszłości, Rząd Włoski uważa, że postanowienia konwencji nie powinny być traktowane jako ograniczenie praw żeglugowych uznawanych przez prawo międzynarodowe. W związku z tym państwo-strona nie powinno być zobowiązane do powiadamiania innego państwa ani też do uzyskiwania jego zezwolenia przy zwykłym

przewozie przez morze terytorialne lub też w związku z wykonywaniem wolności żeglugi w wyłącznej strefie ekonomicznej przez statek, który — przy widocznej banderze — wiezie ładunek odpadów niebezpiecznych.

ZJEDNOCZONE KRÓLESTWO WIELKIEJ BRYTANII I IRLANDII PÓŁNOCNEJ

Rząd Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej oświadcza, w związku z art. 4 ust. 12, że przepisy konwencji w żadnym wypadku nie powinny wpływać na wykonywanie praw i wolności żeglugi, przewidzianych przez prawo międzynarodowe. W związku z tym konwencja niniejsza nie wymaga powiadamiania czy uzyskiwania zezwolenia innego państwa na transport niebezpiecznych odpadów statkiem płynącym pod banderą państwa-strony, które wykonuje swoje prawo przepływu przez morze terytorialne lub korzysta ze swobody żeglugi w wyłącznej strefie ekonomicznej zgodnie z prawem międzynarodowym.

ZWIĄZEK SOCJALISTYCZNYCH REPUBLIK RADZIECKICH

Według ZSRR, definicja „terytorium” używana w Kairskich wytycznych i zasadach dotyczących nieszkodliwego dla środowiska zagospodarowania odpadów niebezpiecznych (rozporządzenie nr 14/30 z 17 czerwca 1987 r. Rady Zarządzającej UNEP), do której nawiązuje preambuła konwencji, jest sformułowaniem szczególnym, które nie może być stosowane w celu interpretowania niniejszej konwencji ani żadnego z jej przepisów, na podstawie art. 31 ust. 2 lub art. 32 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów z 1969 r. ani na podstawie żadnych innych przepisów.

3. Informacje o państwach, które w terminie późniejszym staną się stronami powyższej konwencji, można uzyskać w Departamencie Prawno-Traktatowym Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

Minister Spraw Zagranicznych: *A. Olechowski*

90

UMOWA

między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej i Rządem Republiki Portugalskiej w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji,

sporządzona w Lizbonie dnia 11 marca 1993 r.

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej

PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 11 marca 1993 r. została sporządzona w Lizbonie Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej i Rządem Republiki Portugalskiej w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji w następującym brzmieniu:

UMOWA

między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej i Rządem Republiki Portugalskiej w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji

Rząd Rzeczypospolitej Polskiej i Rząd Republiki Portugalskiej, zwane dalej „Umawiającymi się Stronami”, ożywione pragnieniem zwiększenia współpracy między obu Państwami,

dążąc do stworzenia korzystnych warunków do inwestowania przez inwestorów jednej Umawiającej się Strony na terytorium drugiej Umawiającej się Strony,

uznając, że wzajemna ochrona inwestycji będzie przyczyniać się do rozwoju wzajemnie korzystnej współpracy w dziedzinach: gospodarczej, handlowej, technicznej i naukowej,

uzgodniły, co następuje: